ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Σταύρος Μανίκας | ΔΣ ΕΚΑ
Κώστας Τουλγαρίδης | ΕΕ ΑΔΕΔΥ

▸ Ενώ η κυβερνητική πολιτική εγκληματεί, φέτος δεν έγινε ούτε καν η καθιερωμένη απεργία για τον προϋπολογισμό. Ο υποταγμένος συνδικαλισμός «κατέβασε ρολά».

Η κυβέρνηση της ΝΔ προχωράει αδίστακτα στην υλοποίηση της πολιτικής της ΕΕ και του κεφαλαίου με βασική επιδίωξη την ένταση της εκμετάλλευσης και το στρατηγικό χτύπημα του εργατικού κινήματος και κάθε αγωνιστικού κέντρου. Στόχος η επιβολή ενός νέου καταθλιπτικού κοινωνικού συσχετισμού υπέρ της ολιγαρχίας του πλούτου, κάτι που αποτυπώνεται σε όλους τους κρίκους της κυβερνητικής πολιτικής. Στην εγκληματική διαχείριση της πανδημίας, με απόλυτη προτεραιότητα τη λειτουργία της αγοράς και την καπιταλιστική κερδοφορία. Στον αντιλαϊκό προϋπολογισμό, στην απογείωση της ακρίβειας, στον νόμο Χατζηδάκη. Η αντιπολίτευση ΣΥΡΙΖΑ και ΚΙΝΑΛ δείχνει ανοχή και ουσιαστικά στηρίζει τις βασικές επιλογές της κυβέρνησης.

Η κατάσταση αυτή δημιουργεί οργή και δυνατότητες για ορμητική εισβολή των εργαζόμενων στο προσκήνιο, για μαχητική διεκδίκηση σε σύγκρουση με αυτή την πολιτική. Αυτό φαίνεται στους αγώνες που ξεπηδούν, όταν υπάρχει αφορμή και αγωνιστική διέξοδος, όπως είδαμε σε efood, COSCO, εκπαίδευση, υγεία και άλλους χώρους. Αντικατοπτρίζεται και στη μαζικότερη συμμετοχή και αναζήτηση νέων εργαζόμενων προς τον συλλογικό δρόμο, που συνειδητοποιούν ότι έτσι «δεν βγαίνει», πως δεν υπάρχει καλύτερο μέλλον, εάν δεν κάνουν κάτι.

Ωστόσο, ο κυβερνητικός και εργοδοτικός συνδικαλισμός (των παρατάξεων ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ) όχι μόνο δεν προσπαθεί να οργανώσει τον αγώνα ενάντια στην αντιλαϊκή πολιτική, αλλά αντίθετα έχει «κατεβάσει ρολά». Όταν δέχεται πίεση, εξαντλείται σε ανακοινώσεις συμπάθειας και «στήριξης», ενώ σε πολλές περιπτώσεις είναι αυτός που αναλαμβάνει τον ρόλο της ανοιχτής υπονόμευσης του αγώνα, της διασποράς απογοήτευσης ακόμα και της τρομοκράτησης των εργαζόμενων. Επιβεβαιώνει τον ρόλο του ως πυλώνα στήριξης της αστικής πολιτικής και διευκόλυνσης της κυβέρνησης.

Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα στην εκπαίδευση, με την άρνηση των ΔΑΚΕ, ΣΥΝΕΚ-Δίκτυο (ΣΥΡΙΖΑ) και ΔΗΣΥ-ΠΕΚ (ΚΙΝΑΛ) για επαναπροκήρυξη της απεργίας-αποχής από την αξιολόγηση και σύγκρουση με την πρώτη εφαρμογή του ν. Χατζηδάκη για απαγόρευση απεργίας, ενεργώντας ακόμα και πραξικοπηματικά. Η πλειοψηφία της ΟΛΜΕ, με κατά παραγγελία νομική γνωμοδότηση, έφτασε να απειλεί ευθέως τους εκπαιδευτικούς, εάν συμμετάσχουν. Επίσης, αρνήθηκαν πεισματικά την κλιμάκωση μετά την τεράστια επιτυχία της απεργίας στις 11/10, την οποία ΔΑΚΕ και Αυτόνομο Δίκτυο (ΣΥΡΙΖΑ) δεν είχαν ψηφίσει.

Ανάλογη είναι η εικόνα και με το ν. Χατζηδάκη. Σχεδόν όλες οι συνδικαλιστικές δυνάμεις εμφανίζονται στα λόγια εναντίον της εφαρμογής του. Την περίοδο της ψήφισής του προχώρησαν στην αναβολή της απεργίας στις 3/6, με σύμφωνη θέση του ΠΑΜΕ, οδηγώντας σε μια συμβολική απεργία στις 10/6, χωρίς συνέχεια και κλιμάκωση. Έκτοτε, καμιά άλλη πανεργατική απεργία δεν οργανώθηκε. Η πρόταση της Αγωνιστικής Ταξικής Ενότητας στο ΕΚΑ για πανεργατική απεργία απέναντι στο ν. Χατζηδάκη απορρίφθηκε. Το ίδιο και οι συγκεκριμένες προτάσεις των Παρεμβάσεων στην ΑΔΕΔΥ: Για πανεργατική διεύρυνση της απεργίας των υγειονομικών στις 21/10 (ως απάντηση στην εφαρμογή του ν. Χατζηδάκη στην εκπαίδευση αλλά και συντονισμό υγείας-παιδείας-εργασίας), για τις 11/11, το τέλος Νοέμβρη και τις 16/12. Δυστυχώς, η απόρριψη δεν ήρθε μόνο από τις συστημικές δυνάμεις του εργοδοτικού συνδικαλισμού αλλά και από το ΠΑΜΕ.

Το ΠΑΜΕ απέναντι σε κάθε πρόταση επικαλούνταν ότι «προετοιμάζει την πανεργατική

απεργία» την κατάλληλη στιγμή. Τελικά, τρεις μήνες μετά τις βαρύγδουπες διακηρύξεις στη σύσκεψη των 200 συνδικάτων στο Σπόρτιγκ, φτάσαμε στο γεγονός της μη πραγματοποίησης ούτε της εθιμοτυπικής απεργίας για τον προϋπολογισμό, που φέτος θα μπορούσε να πάρει ουσιαστικό περιεχόμενο απέναντι στην ένταση της επίθεσης και στην έκρηξη της υγειονομικής κρίσης.

Άλλωστε, το ΠΑΜΕ ήταν αυτό που καθόρισε πρώτο τα απογευματινά συλλαλητήρια 4/11 και 16/12, σηματοδοτώντας την άρνηση οργάνωσης πανεργατικής απεργίας, σε πλήρη ευθυγράμμιση με τον κυβερνητικό συνδικαλισμό. Ακολουθεί μια γραμμή που περιορίζει τον όποιο αγώνα επιμερισμένα στον κάθε κλάδο (όπου κι εκεί καθοριστική είναι η πίεση από τα κάτω) και αρνείται πεισματικά να συμβάλει στον συντονισμό των αγώνων των κλάδων σε ανώτερο πανεργατικό επίπεδο για τη συνολική σύγκρουση με την κυβερνητική πολιτική με στόχο την ανατροπή της. Δεν δείχνει εμπιστοσύνη στους εργαζόμενους και τη δυνατότητα των εργατικών αγώνων να γενικευθούν και να καθορίσουν τις εξελίξεις, αντιμετωπίζοντάς τους ως αγώνες διαμαρτυρίας και παρενόχλησης, που θα συμβάλουν στο να «ωριμάζουν» τους εργαζόμενους να «βγάλουν συμπεράσματα» για την ορθή εκλογική συμπεριφορά.

Σήμερα όλες οι ταξικές δυνάμεις θα κριθούν από τη συμβολή τους στον προσδιορισμό αιτημάτων-στόχων πάλης για το εργατικό κίνημα, που θα αντιπαρατίθεται σε όλη τη γραμμή της πολιτικής του αστικού μπλοκ, με στόχο την ανατροπή της, εκφράζοντας τις ανάγκες και τα δικαιώματα των εργαζόμενων και της νεολαίας για ζωή με αξιοπρέπεια. Στο πώς θα μετουσιώσουν την οργή σε αγώνα ανατροπής με αγωνιστικό απεργιακό σχέδιο που θα συνενώνει, θα αναβαθμίζει και θα κλιμακώνει τους επιμέρους αγώνες πανεργατικά. Στο πώς θα συμβάλουν στην οργάνωση του αγώνα από τα κάτω με τους ίδιους τους εργαζόμενους στο τιμόνι. Αυτόν τον δρόμο δείχνουν και προσπαθούν να ανοίξουν τα πρωτοβάθμια σωματεία που οργάνωσαν απεργιακό συλλαλητήριο στις 16/12 το μεσημέρι με στάσεις εργασίας. Σ' αυτή την κατεύθυνση κινούνται τα 15 πλέον σωματεία στην εκπαίδευσην που έχουν προκηρύξει απεργία-αποχή την οποία πολεμάει ο κυβερνητικός συνδικαλισμός και αρνείται το ΠΑΜΕ . Το ΠΑΜΕ ζητάει, εκ του ασφαλούς, απεργία-αποχή από τις ομοσπονδίες αλλά τη χαρακτηρίζει... «διασπαστική ενέργεια» στα πρωτοβάθμια που την κηρύσσουν και δεν την προκηρύσσει στα σωματεία που έχει πλειοψηφία.

Πριν